ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

«Ὡσαννὰ ἐν τοῖς Ὑψίστοις»

ΤΟΥ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΚΑΒΑΛΚΑΝΤΙ

Στὸν μεγάλο δρόμο τῆς Γαλιλαίας ποὺ ἔφερε πρὸς τὴν κεντρικὴ Πύλη τῶν Βασιλέων τῆς Ἱερουσαλὴμ ἕνα πυκνὸ πλῆθος Ἰουδαίων, μαζεύτηκε ἀπὸ πολὺ πρωΐ γιὰ νὰ προϋπαντήσῃ τὸν μέγαν προφήτην.

Φωνὲς χαρᾶς, ἰαχὲς θριάμβου, ψαλμοὶ γλυκόφθογγοι καὶ μυστικοὶ ὠδὲς ἀκούγονταν καθ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ δρόμου, ὡς τὴν καμπὴ τῆς πλούσιας κοιλάδος τῆς ὁποίας ἡ χλόη σφύζει σὲ ἕνα ἀτελείωτο στρῶμα θείας ἀναπνοῆς καὶ ἀφίνει στὸ ρίγος τῆς πρωϊνῆς ὥρας νὰ παρασύρῃ τὰ μαργαριτάρια τῆς δροσιᾶς της.

Σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ δρόμου μελίσσακες καὶ κορασίδες στρώνουν κλαδιὰ φοινίκων καὶ Ἰουδαῖες τῆς Ἱερουσαλὴμ κάθε ἡλικίας καὶ πάσης τάξεως, οἱ στρηνιασμένες ἀπὸ τὴν θείαν παρουσίαν, ἀφίνουν τοὺς πολύχρωμους κεφαλόδεσμούς τους νὰ ἐξανεμίζωνται ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ καὶ τοὺς ψαλμοὺς καὶ ἀλαλαγμοὺς τοῦ θριάμβου. Οἱ ἄνδρες, κατὰ τὸν ἴδιο χρόνο, παρατάσσονται σὲ πυκνὰ τείχη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου, ἐνῶ οἱ ἀνθοστολισμένοι ἀναρριχῶνται στὶς κορυφὲς τῶν δένδρων καὶ κάνουν τὰ κλαδιὰ νὰ τρίζουν καὶ τὰ δένδρα νὰ σείωνται ἐπικινδύνως.

Ἀλλά, γιατὶ ὅλη αὐτὴ ἡ παραφορὰ καὶ ὁ ἀσυγκράτητος ἐνθουσιασμός; Γιὰ ποιὸν λόγο οἱ μυριόστομες ὠδὲς καὶ οἱ γλυκόφωνοι ψαλμοὶ καὶ οἱ ἰαχὲς τοῦ θριάμβου;...

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Μεσσίου. Καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου, ἔχει τὴν θείαν ὄψι του ἀκόμη πιὸ λαμπρὴ κι' ἀπὸ τὶς ἡλιακὲς λαμπηδόνες κι' ἕνας φωτοστέφανος ἀγνότητος περιβάλλει τὸ μέτωπό του καὶ τὸ ξανθὸ κεφάλι του.

Οἱ δώδεκα μαθηταί του, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν, ταπεινοὶ ἄνθρωποι τοῦ Λαοῦ, ἀφωσιωμένοι στὴν ὑπερθείαν ὀντότητά του, πεζοποροῦν, ἀλλὰ εἶναι ἀκμαῖοι καὶ ἡ συμμετοχή των στὸν θρίαμβο τοῦ Διδασκάλου, γεμίζει τὰ μάτια τους μὲ δάκρυα χαρᾶς.

Ἄλλα πλήθη γεωργῶν καὶ ἁλιέων καὶ κατοίκων τῆς ὑπαίθρου, τὸν ἀκολουθοῦν ἀπὸ τὰς ὄχθας τῆς Τιβεριάδος καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν Γαλιλαία, στὴν πορεία ἐκείνη τῆς θείας διδασκαλίας, τῶν μεγάλων θαυμάτων καὶ τὸν διαρκῆ θρίαμβόν του.

Μποροῦσε νὰ εἰσέλθῃ στὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀτραποὺς τῆς ἀπέραντης κοιλάδος, καθὼς καὶ ἀπὸ μιὰ δεκάδα ἄλλους δρομίσκους δευτερευούσης σημασίας, σὰν ἀφανὴς Ἰησοῦς, ὅπως εἶχε ζήσει ἕως τότε, μακρυὰ ἀπὸ τὰς μεγαλουπόλεις καὶ τὰ πολυσύχναστα κέντρα. Γιατὶ ὅμως τώρα διάλεξε τὴν μεγάλη στρατιωτικὴ ὁδὸ τῶν Ρωμαίων γιὰ νὰ εἰσέλθῃ στὴν πόλι τοῦ Ἡρώδου, τοῦ αἱμοβόρου σατράπη, ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη δέσμιο στὶς σκοτεινὲς φυλακὲς τὸν Διδάσκαλόν του Ἰωάννην;...

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρόβλημα, αὐτὸ ἦταν τὸ μυστήριο, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ λύσουν οἱ μαθηταί.

Ἀλλά, ἡ φήμη τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου των, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας εἶχε γιγαντωθῆ καὶ ὁ Προφήτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίστευαν πλέον τυφλοῖς ὄμμασι, ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι, εἰσήρχετο σὰν θριαμβευτὴς εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ὄχι γιὰ νὰ κατακτήσῃ βαθμιαίως τὰς ψυχὰς καὶ τὴν πίστιν τῶν ἀνθρώπων ὅπως εἶχε κάνει μέχρι τώρα μὲ τοὺς ἁλιεῖς τῆς Γιβεριάδος καὶ τοὺς ποιμένας τῆς πατρίδος του Ναζαρὲτ καὶ τοὺς ἀγρότας τῆς Σεφορίδος καὶ τῆς Ζαβουλὼν καὶ ὁλόκληρης τῆς Γαλιλαίας.

***

Ὁ Ἰησοῦς ἦταν πλέον ὁ Μέγας προφήτης καὶ ἦταν, ἐξ ἴσου ὁ ἀναμενόμενος ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους Μεσσίας, πρὸς πεῖσμα ὅλων τῶν Φαρισαίων, ποὺ βυσσοδομοῦσαν τὴν συντριβήν του καὶ ἐξήντλησαν κάθε προσπάθειαν γιὰ νὰ τὸν κρατήσουν εἰς ἀπόστασιν, μακρυὰ ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἀλλά, ὁ Ἰησοῦς, ἄγνωστον ἀπὸ ποιὰ θεία δύναμι κινούμενος, ἀπεφάσισε σὲ μιὰ καὶ μόνη στιγμή, νὰ κάνῃ τὸ Πάσχα του μέσα στὴν ἁγία πόλι καὶ νὰ συμφάγῃ μὲ τὸν ταλαιπωρημένον πληθυσμό της, τὸν ἀμνὸ τοῦ ἱεροῦ ἐθίμου τῆς θρησκείας. Καὶ ἔθεσεν ἀμέσως σὲ ἐνέργεια τὴν ἀπόφασί του ποὺ πραγματοποιοῦσε τώρα γαλήνιος, καρτερικός, ἱκανοποιημένος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς μαθητάς του καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀγροτῶν καὶ ἁλιέων, ποὺ ἐπίστευαν στὰ θαύματά του, αὐτὰ ποὺ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους καὶ ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ χύσουν καὶ τὴν τελευταία ρανίδα τοῦ αἵματός των ὑπὲρ τῆς νέας πίστεως, ποὺ ἐδίδασκε καὶ τοῦ ἁπλοῦ κηρύγματος τοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», τὸ ὁποῖο καθώρισαν σὰν ἔμβλημα τοῦ βίου των !...

Ἡ φήμη ποὺ εἶχεν ἐκταθῆ σὲ ὅλα τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας τῆς εὔφορης Γαλιλαίας, ποὺ εἶχε φθάσει ἀπὸ καιρὸ καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ οἱ πιστοὶ Ἰουδαῖοι τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀπηύθυναν συνεχῶς μίαν μόνην εὐχὴ στὸν Ἰεχωβᾶ : Νὰ τοὺς ἀξιώσῃ νὰ ἰδοῦν τὸν Μεσσία καὶ νὰ ἀσπασθοῦν τὰ πόδια του. Γιὰ τοῦτο, κατὰ τὴν μεγαλη ἐκείνη μέρα, εἶχαν ἐξέλθει ὅλοι μὲ τὶς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιά τους, εἰς προϋπάντησίν του, ψέλλοντες τοὺς πιὸ γλυκεῖς ψαλμοὺς τοῦ Δαυῖδ καὶ ἀπευθύνοντας εὐχαριστίες πρὸς τὸν Θεόν, γιατὶ τοὺς ἀξίωσε νὰ ἰδοῦν τὸν ἐκλεκτό του...

***

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Αἰωνία Πόλι, οἱ Ἰουδαῖοι, ὁ φιλήσυχος καὶ ἐργατικὸς πληθυσμὸς τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν πόλεων, κατ' ἐξοχὴν δὲ οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ, ὑφίσταντο τὶς πιὸ ἀφάνταστες ταλαιπωρίες καὶ ἐστέναζαν κάτω ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ὠργανωμένων ἐκμεταλλευτῶν των.

Στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν Παλαιστίνη καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν Συρία, ὁ ζυγὸς τῶν Ρωμαίων κατακτητῶν ἦταν βαρὺς καὶ ἀφόρητος. Οἱ φόροι ἦταν ἐπαχθεῖς.

Αἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς ἀποπνικτικές. Ὑπεράνω ὅμως ὅλων αὐτῶν ὑφίστατο ὁ καταπέλτης τῶν «ὠργανωμένων ἐκμεταλλευτῶν» τοῦ ὄχλου, στοὺς ὁποίους περιελαμβάνοντο οἱ «περίφημοι» Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι.

Αὐτοὶ σὰν ἐκπρόσωποι τῆς θρησκείας, ἐπενέβησαν ἀρχικῶς μεταξὺ τοῦ πιστοῦ των ποιμνίου καὶ τῶν δορυκινητόρων Ρωμαίων, δὲν ἄργησαν δὲ νὰ γίνουν οἱ «μεσολαβηταὶ» πάσης αἰτήσεως τῶν πρώτων καὶ οἱ «διερμηνεῖς» κάθε διαταγῆς τῶν δευτέρων. Μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι μὲ τὸν καιρὸ ὅσο μεγάλωνε ἡ ἁπληστία των, χωρὶς κανείς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ, κατήντησαν οἱ χαμερπέστεροι τῶν ἐκμεταλλευτῶν, ποὺ ἀπομυζοῦσαν τὸ αἷμα ἀπὸ τὶς φλέβες τῶν πιστῶν των καὶ ἀφαιροῦσαν κάθε ἱκμάδα ζωῆς ἀπὸ τὴν ἄβουλον ὕπαρξί των. Ἔφθασαν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου ὥστε τὰς ἀνιέρους καὶ ἀθεμίτους διαπραγματεύσεις νὰ τὰς διεξάγουν μέσα εἰς τοὺς ναοὺς τοῦ Κυρίου πολλὲς φορὲς καὶ διακόπτοντες τὶς ἱεροτελεστίες των γιὰ νὰ συμπληρώσουν μιὰ ἀτελείωτή τους διαπραγμάτευσι ἢ γιὰ νὰ γυμνώσουν ἕναν ἀδαῆ ἀγρότην, ποὺ τύχαινε νὰ φθάσῃ εἰς τὰ κατώφλια τοῦ Ναοῦ γιὰ νὰ ζητήσῃ ὁ ἄμοιρος, προστασία, ἢ γιὰ νὰ διαπράζουν τὸ ποίμνιο τούτου ἢ τὸ προϊὸν τῆς συγκομιδῆς τοῦ ἄλλου, ἐνῷ ἀπέδιδαν τὰς ἐνεργείας των αὐτὰς εἰς τὰς Ρωμαϊκὰς ἀρχάς, ποὺ δῆθεν τοὺς πίεζαν νὰ συμπεριφερθοῦν ἔτσι !!...

Ὅταν ἀκούστηκε, γιὰ πρώτη φορά, τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν ἔγιναν γνωστὰ τὰ θαύματά του, νὰ πετοῦν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἑνὸς στὸ ἄλλο, οἱ Φαρισαῖοι ἐξανέστησαν.

Εἶχαν ὅμως περάσει τέσσαρες ὁλόκληρες γενεὲς ἀπὸ τότε ποὺ οὔτε ἕνας Προφήτης δὲν εἶχε φανῆ στὴν Παλαιστίνη καὶ ὁ πολὺς ὄχλος, αὐτὸς ποὺ ἀπέδιδε τὴν τρομερή του δυστυχία στὴν παρουσία τῶν Ρωμαίων, πίστεψε πὼς ὁ Ἰησοῦς ἦταν ὁ Λυτρωτής, ἐπαναστάτης, ἐκεῖνος ποὺ θὰ κατώρθωνε νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ὅλους. Ἕνα ὀγκῶδες δὲ καὶ ἀσυγκράτητο ρεῦμα, δημιουργήθηκε, ἀμέσως, πρὸς χάριν τοῦ Προφήτου.

«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» εἶπεν ὁ Κύριος. Ἔμπρακτος ἐκδήλωσις τοῦ διδάγματος δὰ εἶναι ἡ συμπαράστασίς μας εἰς τὸν ἔρανον, ὑπὲρ τῶν ἀπόρων συμπολιτῶν μας.

ΕΛΑΙΟΥΡΓΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΤΣΟΥΚΑΛΕΪΚΩΝ - ΚΑΜΙΝΙΩΝ - ΘΕΡΙΑΝΟΥ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

Ὁ Ἐλαιουργικὸς Συν)σμὸς Τσουκαλεΐκων — Καμινίων— Θεριανοῦ προκηρύσσει μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν τὴν 18ην Ἀπριλίου 1957 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινὴν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συν)σμῶν Πατρῶν διὰ τὴν προμήθειαν τῶν κάτωθι εἰδῶν :

1) Μία ὑδραυλικὴ ἀντλία τετρακύλινδρος ὁριζοντίου τύπου, ὀλιγόστροφον (μέχρι τὸ πολὺ 100 στροφῶν ἀνὰ λεπτὸν) ἀπολύτως αὐτόματον, τόσον διὰ τὴν διακοπὴν τῆς λειτουργίας της, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐπανάταξιν εἰς λειτουργίαν. Αὕτη δέον ὅπως φέρῃ καὶ ἀνάλογον σφόνδυλον (βολάντ) μετὰ αὐτολιπάντων τριβείων.

2) Ἓν ἔμβολον καινουργὲς ὑδραυλικοῦ πιεστηρίου 12 ἑκ. χαλυβώδους χυτοσιδήρου (κρᾶμα χάλυβος — χυτοσιδήρου) ρεκτιφιαρισμένον καὶ ἀπολύτου ἀκριβείας ἐλεγχθησομένης μικρομετρικῶς μετὰ τορνεύσεως καὶ ρεκτιφιαρίσματος τοῦ ὑπάρχοντος χαλυβδίνου κυλίνδρου.

3) Μία λεκάνη ὑδραυλικοῦ πιεστηρίου χαλυβδίνην μὲ ἔλασμα ἐξωτερικὸν μονοκόμματον μὲ διαστάσεις τετραγώνου ἐφ' ἧς τοποθετοῦνται αἱ σφυρίδες 0,78Χ0,78 καὶ βάθους χειλέων 0,18Χ0,20, ἀντοχῆς ἄνευ παραμορφώσεων μέχρι 450 ἀτμοσφαιρῶν.

Διὰ τὸν Ἐλαιουργικὸν Συνεταιρισμὸν Τσουκαλεΐκων - Καμινίων - Θεριανοῦ

Ὁ Πρόεδρος

Ἠλίας Παναγόπουλος

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε συμμετασχόντας εἰς τὸ βαρὺ πένθος μας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς προσφιλοῦς μας συζύγου, ἀδελφῆς, ἐξαδέλφης καὶ θείας

ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ ΠΑΥΛΟΥ ΜΑΡΑΤΟΥ

εὐχαριστοῦμεν θερμότατα. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστοῦμεν πάντας τοὺς συναδέλφους αὐτοκινητιστάς.

Ὁ σύζυγος : Παῦλος Μαρᾶτος (αὐτοκινητιστής). Οἱ ἀδελφοί : Δημήτριος Βινιερᾶτος, Βασιλικὴ καὶ Δημήτριος Μπερδεμπές, Αἰκατερίνη Μαράτου. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἐξάδελφοι.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

"Ἀρδρον τοῦ πρώην βουλευτοῦ καὶ ὑπουργοῦ κ. ***ΧΡΗΣΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ***

Καὶ πρὸ τῆς Ἐξόδου καὶ μετ' αὐτὴν εἶναι εἰς τὴν Ἱστορίαν, ἀμέτρητα τὰ Ἑλληνικὰ μεγαλουργήματα. Κανένα ὅμως δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπερφαλαγγίσῃ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ γεγονός. Διότι πρόκειται περὶ γεγονότος ὑπερτάτης ζωῆς προελθόντος ἀπὸ σχεδὸν νεκρούς. Ναί, σχεδὸν νεκρούς, ἴσως κατ' οὐσίαν νεκροί, ἦσαν οἱ ἐκλεκτοὶ τῶν δουλῶν. Οἱ ἥρωες εἶχαν γίνει πλέον μάρτυρες. Ἀπὸ τὴν πάλην τῶν ἡμιθέων εἶχεν ἀνακύψει ἡ ἀνάγκη τοῦ συμβόλου. Καὶ οἱ ἀτρόμοι τῶν τριῶν φαλάγγων ὑπὸ τοὺς στρατηγοὺς Νότην Μπότσαρην, Δημήτριον Μακρῆν, Κίτσον Τζαβέλλαν, τὸν Πολιτικὸν Διοικητὴν Βουλευτὴν Ἰωάννην Παπαδιαμαντόπουλον, καὶ οἱ ἐναπομείναντες γέροντες, τραυματίαι καὶ γυναικόπαιδα ὑπὸ τὸν Χρῆστον Καψάλην καὶ ἐν συνεχείᾳ μὲ τὸν Ἐπίσκοπον Ρωγῶν Ἰωσήφ, ἐπρόκειτο μὲ ἀδίστακτον ἐνθουσιασμόν, νὰ τὸ προσφέρουν εἰς τὸν καθολικὸν ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους. Εἶχαν μείνει ὄρθιοι, ἀκόμη καὶ λαβωμένοι. Εἶχαν μείνει ἄκαμπτοι, ἀκόμη καὶ ἡμιθανεῖς. Εἶχαν μείνει οἱ Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι. Ἐπάλαιαν μὲ τὰ χέρια. Νὰ ἐλπίζουν εἰς ἔκβασιν νίκης δὲν ἐδικαιοῦντο. Ἀλλὰ καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν σύγκρουσιν ἤτο δι' αὐτούς, ἀδιανόητον. Μίαν μόνην εἶχον προσδοκίαν. Καὶ μίαν θέλησιν. Νὰ περάσουν ἐλεύθερα καὶ εἰς τὸν θάνατον.

Ποῦ ὅμως εὗρον ἐκείνην τὴν τρομακτικὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς; Ἀπὸ ποῦ ἠντλουν ἐκεῖνο τὸ ἀνένδοτον, τὸ ἀδυσώπητον, τὸ ἀσυγκράτητον πάθος. Ἀπὸ ποῦ ἐτρέφοντο μὲ ἐκείνην τὴν αἰφνιδίαν νέκρωσιν, τῆς σκέψεως καὶ τῆς ψυχῆς; Φαντάσματα ἦσαν πεινασμένα καὶ δεκατισμένα ἀπὸ τὰς νόσους. Ἐφλέγοντο εἰς τὸν πυρετό. Καὶ ἠσθάνοντο μόλις νὰ κτυπᾶ ἡ καρδιά, μόλις νὰ εἰδοποιῇ, ὅτι ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ μὴν ὑποτάσσεται εἰς τὸν νόμον τῆς φθορᾶς, εἰς τὴν παγερὰν ἐντολὴν τοῦ θανάτου, ποὺ ἤρχετο. Καὶ ὅμως τὸν φράκτην δὲν τὸν παρέδιδαν. Μαζί ἐννοοῦσαν νὰ τιναχθοῦν πρὸς τὰ ὕψη, πρὸς τοὺς αἰθέρας...

Πόση ἐποποιΐα ἐκεῖνος ὁ φράκτης. Τί ἄθλημα ἀνυπέρβλητον, εἰς τὴν αἰνιότητα; Ἕνα κωμικὸν περιμετρικὸν ὀχύρωμα — ὕψος ἀνδρικοῦ ἀναστήματος — τὸ ὁποῖον ἐκ πρωτης ὄψεως, δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ὁρμὴν ἑνὸς βιαίου ἀνέμου. Ἕνα ἀστειότατον ὀχύρωμα, ποὺ θὰ ἠμποροῦσεν, ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, νὰ παρασυρθῇ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά. Ἕνα τίποτε. Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ τίποτε ἐστάθη ἐκεῖ ὡς λίβελλος κατὰ τῶν τυράννων. Αὐτὸ τὸ τίποτε ἐξήντλησε μίαν ὁλόκληρον κραταιὰν αὐτοκρατορίαν. Αὐτὸ τὸ τίποτε ὑψώθη ἐκεῖ, ὡς ἄσειστος φραγμὸς τῆς ψυχῆς εἰς τὴν βίαν. Ἕνα τίποτε... Ἀλλὰ μήπως ἔτσι δὲν ἔχουν πολεμήσει πάντα οἱ Ἕλληνες; Μήπως πάντα, μὲ ἕνα τίποτε δὲν ἔχουν πλάσει τὸ πᾶν; Μήπως μὲ ἕνα τίποτε διαρκῶς δὲν σηκώνουν τὴν οἰκουμένην εἰς ἀνατένισιν πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν Πατρίδα;

Ἕνα τίποτε, ποὺ ἐβάσταση ἀγρίας ἐφόδους ἐξάλλων στιφῶν, μεθυσμένων ἀπὸ πυρακτωμένον πεῖσμα καὶ μανίαν τυφλήν, ποὺ συνέτριψεν ἀλλεπάλληλα κύματα βαρβαρότητος, ποὺ ἐξουθένωνε σχέδια, ἐκπονημένα μὲ ἐπιτελικὸν νοῦν καὶ συνέπειαν ἐφαρμογῆς, Ἕνα τίποτε, ἀλλὰ τί τίποτε; Ἕνα τίποτε Ἑλληνικόν, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἐπολέμουν λέοντες, γίγαντες, θεοί.

Ἐπίθεσις τῶν Τουρκοαιγυπτίων κατὰ τοῦ Μεσολογγιοῦ. Πίναξ τοῦ Ἀγγέλου Φλαντὲν εἰς τὴν Πινακοθήκην τοῦ Δημαρχείου Μεσολογγίου

Καὶ ἦσαν θεοὶ οἱ μαχηταὶ τοῦ Μεσολογγίου. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ καὶ Φιλέλληνες ἐκ πάσης χώρας ἦσαν ὅλοι των μία ψυχή, μία καρδιά, μία πίστις: Νὰ μὴ ὑποκύψουν εἰς τοῦ Τούρκου καὶ τοῦ Ἀράπη τὴν κτηνώδη θέλησι. Νὰ κρατήσουν τὸ Μεσολόγγι, σκέλεθρο, γυμνό, ξεσαρκωμένο, ὅπως, μὲ τόσον λιτὸν μεγαλεῖον τὸ παριστᾶ ὁ ποιητής, νὰ τὸ κρατήσουν ὄρθιο, ἀκλόνητο βάθρο, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐσμιλεύθη ἡ συνέχεια τῆς Φυλῆς, ἐδημιουργήθη τὸ πρόπλασμα μελλοντικῶν ἐπιτευγμάτων, ἐτοποθετήθησαν τὰ τιμιώτερα καὶ δικαιότερα αἰτήματα, διὰ τὴν αὔριο. Καὶ τὸ βάθρον ἔφερε μέχρις οὐρανοῦ ἐκείνην τὴν νύκτα τῆς κορυφαίας θυσίας.

Δὲν ἔμεινε πλέον ἄλλη πίστωσις ζωῆς. Ὅλα εἶχαν ἐξαντληθῆ ἐκτὸς τῆς ψυχῆς, Ὅλα ἐκτὸς τῆς θελήσεως. Ἡ νύκτα εἶχε εὕρει ἕνα Μεσολόγγι ἕτοιμο διὰ τὸ μεγάλο ξεκίνημα τῆς Ἱστορίας, ἀνοικτὸ διὰ τὴν παγκοσμίαν κατάπληξιν, πληρέστατο ὥριμο διὰ τὴν διεθνῆ εὐλάβειαν. Καὶ τὸ ἐτύλιξε μὲ τὴν στοργήν, τὴν ἀπαλότητα ἐκείνην, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ δόξα ἀσπάζεται τοὺς ἐκλεκτούς της. Τὰ πάντα ἐφαίνοντο ἤρεμα. Ἦσαν σιωπηλὰ καὶ τίποτε δὲν ἐπρόδιδε τὸν κοσμογονικὸν σεισμόν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθήσῃ. Τὸ θαῦμα ἦλθε μὲ αἰφνιδιασμὸν φυσικοῦ φαινομένου. Εἶχεν ἀσπασθῆ οἱ γονεῖς τὰ παιδιά, εἶχαν ἐναγκαλισθῆ οἱ ἀδελφοὶ τοὺς ἀδελφούς, εἶχαν ἀποχαιρετισθῆ οἱ φίλοι. Καὶ ἐξαίφνης ἡ ἔκρηξις. Ὁ δαυλὸς τοῦ Καψάλη εἰς τὸ σπίτι του, ποὺ ἦτο πυριτιδαποθήκη εἶχε δώσει τὴν τρομακτικὴν ἀπόκρισιν εἰς τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Ἄραβας, καὶ ὁ δαυλὸς τοῦ Ἐπισκόπου Ρωγῶν Ἰωσὴφ τὴν ἐπαύριον εἰς τὸν Ἀνεμόμυλον ἐφώτισε τὴν τελευταίαν μαρτυρικὴν σκηνὴν τῆς ἱερᾶς πόλεως. Ὁ φράκτης — Τὸ Μεσολόγγι — μετεωρίζετο εἰς ἐκτυφλωτικῶς ἐξαστράπτουσαν νεφέλην, ποὺ ἀνέβαινεν, ἀνέβαινε συνεχῶς. Ἡ τέφρα, τὰ πτώματα, τὰ θρύμματα τοῦ βιβλικοῦ χαλασμοῦ ἔμειναν κάτω εἰς τὴν γῆν, ὡς τραγικὴ ἀνάμνησις ἑνὸς ἔπους, ποὺ δὲν ἔχει γνωρίσει τὸ ὅμοιόν του...

Τότε ἀφυπνίσθη ἡ Εὐρώπη. Τότε ἠγέρθη ἡ παγκόσμιος συνείδησις. Τότε τὰ θέατρα ἔκλεισαν. Τότε οἱ φοιτηταὶ τῶν Παρισίων συνεκρότησαν διαδήλωσιν καὶ ὑπεχρέωσαν νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν ἐξώστην τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κεραμεικοῦ τὸν Βασιλέα Κάρολον. Τότε χαμήλωσεν ἡ Μοῦσα εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ καλλιτέχνας. Τότε ὁ Οὐγκώ, ὁ Γκαῖτε, ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβῖκος Α΄, ὁ Οὐζανώ, ὁ Δαυῖδ Ντανζέ, ὁ Εὐγένιος Ντελακρουά, ὁ Εὐγένιος Ντελανσάκ, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν μάχην. Καὶ ἡ μάχη συνεχίσθη ἐκτοτε. Καὶ ἐκερδήθη πάντοτε. Διότι πάντοτε διεξήχθη μὲ τὸ ἴδιο περιεχόμενον, μὲ τὴν ἰδίαν βασικὴν διεκδίκησιν. Μὲ τὴν διεκδίκησιν τῆς Ἐλευθερίας. Συνεχίζεται καὶ σήμερα, ὁπότε τὸ Μεσολόγγι συναντᾶται μὲ τὴν Κύπρον καὶ ὑπόσχεται : Ὁ ἀγὼν θὰ ἀχθῇ καὶ τώρα εἰς θρίαμβον. Ἡ ψυχὴ θὰ δώσῃ καὶ πάλιν τὸν στέφανον τῆς νίκης. Τὸ φρόνημα θὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ πάλιν τὸν καρπὸν τῆς τιμῆς : Ἐλευθερία, Δικαιοσύνη, ἰδοὺ τί προετοιμάζεται, τί ἐπαγγέλλεται, τί βεβαιοῖ ὁ φράκτης ἐκεῖνος, εἰς τὸν σύγχρονον φράκτην τῆς Κύπρου.

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΑΣ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΓΡΑΣΙΑΝ

ΑΚΟΥΑΖΙΤ :

ΔΙΑ ΜΠΕΤΟΝ ΚΑΙ ΚΟΝΙΑΜΑΤΑ ΣΩΣΑΤΕ ΤΙΣ ΤΑΡΑΤΣΕΣ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΓΡΑΣΙΑΝ

ΜΕ ΤΑ ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΥΑΙΚΑ

ΓΚΑΜΠΡΙΤ,

ΑΚΟΥΑΖΟΛ, ΝΤΟΥΡΣΙΤ

ΛΑΟΖΙΝ :

Εἰδικὸν διὰ τὰ δάπεδα ἐκ μωσαϊκοῦ, τὰ σκληραίνει, τὰ γυαλίζει, ἀποτρέπει τὴν φθορὰν

ΝΕΡΒΟ-ΜΕΤΑΛ !

Εἰδικὸν δι' ὀροφὰς καὶ χωρίσματα οἰκοδομῶν. Ἀντισεισμικόν, αὐξάνει τὴν ἀσφάλειαν ἐναντίον τοῦ πυρός. Τὸ πλέον οἰκονομικὸν

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ :

ΒΑΣ. ΜΠΑΡΔΑΚΗΣ

Ρήγα Φερραίου 42 α Τηλέφ. 43—35

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. ΣΤΑΘΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΚΤΙΝΕΣ Χ.

ΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΟΣ

(Νεωτάτου τύπου πρὸς διάγνωσιν καρδιακῶν νοσημάτων)

Δέχεται Κανακάρη 157 τηλέφ. 20—86

ΠΑΤΡΑΙ

ΙΑΤΡΟΣ

Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰδικὸς Δερματολόγος

ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙ' ΑΚΤΙΝΩΝ :

Ἀγγειωμάτων, Ἐπιθηλιωμάτων (Μούρων) Τριχοφύτων, Κασίδας, Περιονύξεων

ΚΙΡΣΟΙ ΑΝΕΥ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Ἀποτριχώσεις

ΕΡΜΟΥ-ΚΑΝΑΚΑΡΗ 118 ΤΗΛ. 30-61

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΠΑΤΡΩΝ

«Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ»

Τὸ ἀκτινολογικὸν καὶ ἀκτινοθεραπευτικὸν ἐργαστήριον τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου, ἤρχισε κανονικῶς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ εἰδικοῦ ἀκτινολόγου—ραδιολόγου—ἀκτινοθεραπευτοῦ ἰατροῦ κ. Ἰωάν. Παπαδημητρίου

(Ἐκ τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου Πατρῶν)

ΠΕΤΡΟΓΚΑΖ

Μὲ 25 δρ. ἑβδομαδιαίως

καὶ χωρὶς προκαταβολὴν θὰ διαθέσωμεν εἰς τὰς αὐτὰς τιμὰς

300 ΚΟΥΖΙΝΑΣ

Ἐπωφεληθῆτε τῆς μοναδικῆς αὐτῆς εὐκαιρίας ποὺ σᾶς προσφέρει ἡ ΠΕΤΡΟ